

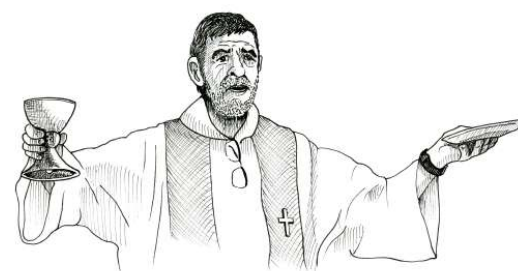
Si nosaltres no volem trencar-lo... Qui ens podrà separar de l'amor de Crist?

La nostra amistat és una corda lligada per un nus; Crist

+ més a prop

Butlletí quadrimestral de la Comunitat de Jesús
Octubre 2022 - Núm. 79 Any 26

Aplec de la Santa Creu 2022

Que n'has fet del teu germà?

Mi vocación docente

La persona como ser social

Butlletí Informatiu de la
Comunitat de Jesús

Núm. 79
Octubre 2022
Any 26
Butlletí quadrimestral

Edita :
COMUNITAT DE JESÚS
C/ Joan Blanques, 10
08012- BARCELONA
Tel. 932134110

e-mail:
secretariacomunitatdejesus@gmail.com

web:
www.comunitatdejesus.net

Dipòsit legal:
T-1538/97

“Més a prop” butlletí informatiu de la
Comunitat de Jesús no comparteix
necessàriament les opinions dels
seus col·laboradors.

03
Des del Grup de Servei

04
Vida de comunitat

06
46è Aplec de l'ermita de la Santa Creu a Tarrés
Homilia de la missa de l'Aplec

09
A fons
La persona como ser social

13
Ens diuen
Mi vocación docente
Grup Viure
El nostre pa de cada dia
P.S. Maria Luisa dell'Orto
Una nova etapa
“No enduriu els vostres cors”

19
Llegint a...
Paraules al rebre el guardó memorial Josep i Liesel Vidal
Les males companyes

21
Passant página
Qué n'has fet del teu germà?

22
El racó de la mussa

24
Sigfrid

Y no nos olvidemos del fuego custodiado por los ancianos en la memoria del ambiente familiar, social y civil. ¡Que importante es el brasero de los mayores que a su entorno se reúne la familia que lee el presente de las experiencias del pasado y decisiones savias. Queridos cardenales, a la luz y con la fuerza de este fuego camina el pueblo santo muy fiel del cual hemos sido convocados y hemos sido enviados como ministros de Cristo el Señor

¿Que me dice a mi y en particular a todos ustedes este fuego de Jesús? A mi me parece que el fuego del Espíritu mueve al hombre lleno de celo apostólico a cuidar con valentía, tanto a en las cosas grandes como en las pequeñas. Tomo solo la imagen del fuego, en este caso es el de la llama poderosa del Espíritu de Dios Este fuego arde particularmente en la oración

También tenemos el otro fuego, el de las brasas, también este nos quiere transmitir el Señor, a que como El, con mansedumbre y con fidelidad, con cercanía y ternura. Este es el estilo de Dios. El fuego de las brasas hace pensar, por ejemplo, en San Carlos de Foucauld: en su permanencia durante mucho tiempo en un ambiente no cristiano, en la soledad del desierto, centrándolo todo en la presencia: la presencia de Jesús vivo, en la Palabra y en la Eucaristía, y su propia presencia fraternal, amistosa, caritativa. Pero también hace pensar en aquellos hermanos y hermanas que viven su consagración secular, en el mundo, avivando el fuego bajo y duradero en los lugares de trabajo, en las relaciones interpersonales, en las pequeñas reuniones de fraternidad; o, como sacerdotes, en un ministerio perseverante y generoso, sin clamores, en medio de la gente de la parroquia.

Paraules del Papa Francesc en el consistori de nous cardenals

Des del Grup de Servei

Acció de gràcies en la celebració
de l'eucaristia l'Aplec de la Santa Creu
Tarrés, 19 de setembre de 2022

Estimats,

En aquest moment d'acció de gràcies recordem que fa dos anys que no celebràvem l'Aplec de la Santa Creu com sempre fèiem i donem gràcies perquè aquest any ho podem fer amb la celebració de l'eucaristia, la festa i el dinar tots junts: el poble de Tarrés, la Comunitat i els amics que heu volgut acompanyar-nos.

L'Aplec de la Santa Creu té com a referència la celebració del 14 de setembre, dia de l'Exaltació de la Santa Creu. La creu, que no ha de ser signe de patiment ni mort, ans al contrari, signe de vida, salvació i esperança.

Recordem també avui Montserrat i la seva comunitat de monjos. Amb ells, Tarrés i Comunitat hi tenim importants lligams. L'advocació triada per a aquesta ermita, en record de la del pare Estanislau, n'és un signe ben pregó.

Agraïm la presència de Ventura, germanet de Jesús, que ha presidit aquesta eucaristia. Ell resideix al sud d'Algèria, a les muntanyes del Hoggar, a l'Assekrem, on va viure Carles de Foucauld els últims anys de la seva vida.

A més d'una franca estimació, compartim amb el germanet Ventura la vinculació a l'espiritualitat de Carles de Foucauld. Fa tot just quatre mesos el papa Francesc el va proclamar sant; un reconeixement a la seva vida encarnada en la fraternitat universal, tan necessària avui en aquest món convuls que vivim. En donem gràcies.

Enguany celebrem el quarantès Aplec de la Santa Creu. Ens uneix Jesús. L'hem conegut i viscut de diferents maneres, però tots estem en el mateix camí.

Recordem especialment els veïns de Tarrés que ens han deixat aquest any, i també els familiars i amics que havien vingut als aplecs i que ara descansen en el somriure de Déu. En comunió amb ells i amb tots els germans i germanes de la família espiritual de Carles de Foucauld d'arreu del món, diem la pregària de Carles de Foucauld que trobareu al fullotó:

Pare,...

La creu no ha de ser signe de patiment ni mort, ans al contrari, signe de vida, salvació i esperança

Eucaristia de l'Aplec de la Santa Creu

Vida de comunitat

11 i 12 juny Recés final de curs a Montserrat. Meditació del P. Lluís Plana sobre: La persona com a ésser espiritual. L'espiritualitat de Carles de Foucauld avui" Trobada amb el P. Abat Manel Gasch i compartir les vespres i missa conventual amb la comunitat monàstica.

16 juny Eucaristia a la parròquia de St. Bernat Calvó de Reus en acció de gràcies per la canonització de Carles de Foucauld

22 a 30 juny M. Carme Piña fa una setmana de desert a l'ermita de la santa Creu de Tarrés. Amb regularitat tot l'estiu es celebra la pregària de vespres a la capella de Ca l'Hostal amb els germans de comunitat i amics

6 juliol Eucaristia de final de curs a la Llar de Betània de Reus presidida pel P. Ingasi Olivé, amb sopar fred i espai de compartir.

8 juliol Germans de comunitat fan una trobada amb la comunitat de monges carmelites del convent de santa Teresa de Vic. Joan Figuerola fa una meditació sobre la vida i el missatge de Carles de Foucauld a la comunitat i celebren junts una eucaristia d'acció de gràcies a la capella del convent presidida per Mn. Joan Casas.

16 a 29 juliol Jaume i Montse han estat a la primera casa del Cups del Perduet de Tarrés. Des del juliol la casa de Cal Magre està habitada per una mare amb el seu fill a càrrec acollits per la Cooperativa Llars Familiars HSJ, SCCL de Reus

1 agost La Comunitat celebra una eucaristia d'acció de gràcies per la canonització de Sant Carles de Foucauld a la plaça de la Pallissa del Ton presidida per Mn. Josep M. Font i Mn. Josep Moreno amb germans de comunitat i amics, amb un sopar compartit entre tots.

1 i 2 agost Estada de Marco i Lia a Tarrés

1 a 26 agost Albert i Lourdes amb Elisabet han estat a la segona casa dels Cups del Perduet, Maria Pilar a la casa dels Porxos i altres germans de comunitat a Ca l'Hostal: Manolita i Mercè

1 a 30 agost Joan. Roser i Pilar a la primera casa dels Cups del Perduet compartint alguns dies amb Marlene i Assumpta; Manuel a Cal Bepo Vell, del dia 1 al 5

6 agost Quico, Imma, Manolita i Joan es troben a Tarrés per preparar el canal youtube Carles de Foucauld

6 agost Estada d'Alfredo, Àngels, Josep Dalmasas i Àngels a Tarrés

13 a 15 agost Estada a Tarrés de Magda Navarro i Carles i visita de Marelva

14 agost La Parròquia de Santa Maria i la Comunitat celebren l'eucaristia dominical en d'acció de gràcies per la canonització de Sant Carles de Foucauld presidida per Mn. Borja Martín

16 a 20 agost M. Carme Piña fa una estada de desert a l'ermita de la Santa Creu

Trobada amb el P. Abat Manel Gasch 16 de juny de 2022

Recés comunitari a Montserrat 16 de juny de 2022

Eucaristia d'acció de gràcies Parròquia de Sant Bernat Calvó Reus

20 i 21 d'agost Visita a Tarrés de Marisol, Xavi, Esther, Jordi i les dues filles

22 d'agost visita d'Abdón, monjo de la Trapa, dos amics seus de Valencia i Mon. Josep M. Font. Trobada de Mercé. Josep, Joan i Abdon

24 a 26 agost Estada a Tarrés de Marlene a Tarrés

27 agost arriba Abdon a Tarrés per fer una estada de desert i reflexió

10 setembre Germans de comunitat participen en l'acte de presentació del projecte per rehabilitar una casa per a cinc habitatges a Reus promogut per la Cooperativa de Llars Familiars HSJ, SCCL de Reus al Centre Pont i Gol de Reus

17 i 18 setembre Trobada inici de curs i festa de l'Aplec de la Santa Creu a Tarrés, amb xerrada del germanet Ventura, celebració de l'eucaristia a la plaça de l'ermita, ballada de sardanes i dinar de germanor a la Pallissa del Ton

6 octubre Eucaristia presidida per Mn. Josep M. Font d'inici de curs a la Llar de Betània de Reus, amb trobada de germanor i sopar fred

Dris recitant la pregària d'abandó en àrab

S'inicien les trobades presencials setmanals de pregària i convivència dels grups de germans de comunitat a Jaca, Reus i Barcelona. Es continuen les activitats de reforç escolar organitzat per Caritas a la Llar de Joan Blanques de Barcelona, la col.laboració amb l'acollida de persones sense sostre amb la Comunitat de Sant Egidio a Tarragona, repartiment d'aliments de Caritas a Jaca, Arrels Sant Ignasi de Lleida i la Cooperativa d'habitatges socials HJS de Reus.

Curs de recessos 2022-2023 Comunitat de Jesús

Tema: Compromís personal i comunitari en la fragilitat

Aquest curs hi haurà 5 recessos. Tots els conferenciants compartiran el cap de setmana amb nosaltres de manera presencial
Els recessos seran de dues nits, de divendres tarda-vespre fins diumenge després de dinar. Adreça per participar-hi i tenir informació: recessos.comunitatdejesus@gmail.com

Tarrés, 21-22 octubre 2022

Recés de silenci. Ponents: Grup de servei

Tarrés, 18-20 novembre 2022

Cuidar i cuidar-se en la fragilitat. Ponent: Margarita Saldaña

Tarrés, 20-22 gener 2023

Acceptació de la voluntat de Déu en la fragilitat. Ponent: Josemari de la Piedad

Valencia, 3-5 març 2023

Compromís de servei en la fragilitat. Ponent: Josep Vidal Tales

Montserrat, 16-18 juny 2023

Viure en comunitat en la fragilitat. Ponent: P. Lluís Planas

Ofrenes de dolços i te magrebís a la missa d'acció de gràcies a Sant Bernat Calvó

Sardanes a la festa de l'Aplec de la Santa Creu a Tarrés

46è Aplec de l'ermita de la Santa Creu

GERMANET VENTURA

Homilia de la missa de l'Aplec de la Santa Creu
Tarrés, 18 setembre 2022

Eucaristia de l'Aplec de la Santa Creu

Celebrem avui el que en la litúrgia es coneix com a "Exaltació de la Santa Creu". Per cert, un nom gens afortunat. I, si no, demaneu-ho als qui viuen creus especialment pesades; aquesta expressió només els pot semblar un insult! En tot cas, "exaltar la Creu" no té res a veure amb la religió cristiana, doncs si alguna cosa féu Jesús va ser dedicar tota la seva vida a alleugerir totes les creus que es creuaven en el seu camí.

Per als primers cristians en claudat, al llarg dels tres primers segles, era tal l'escàndol de la creu que veneraven Jesús amb les figures de l'anyell, del bon pastor, del peix o de l'àncora; mai sota l'estigma de la creu. I no trobem la creu fins a principis del segle IV quan, segons la llegenda, Constantí tingué una visió en la què venia els seus enemics amb el senyal de la creu i així aconseguia l'imperi: «Exaltant la creu se la buida de tota la seva dura realitat històrica: d'instrument de tortura, de fracàs i de mort passa a ser un objecte de culte, de manera que Jesús crucificat queda reduït a objecte sagrat i model del sofriment que agrada a Déu» (J.M. Castillo). Arribem, doncs, a la perversa paradoxa que, proclamant el cristianisme com a religió oficial de l'imperi (Edicte de Milà 313 dC), l'Església passa de ser perseguida a ser perseguidora i d'alleujar el dolor com havia fet Jesús a imposar creus als anomenats pagans (persecucions als heret-

ges, creuades, etc.). Si us plau, doncs, oblidem el mot "exaltació" i parlem de la Creu nua i crua, o si voleu de la Santa Creu!

Jesús ens diu: «*Qui no porta la seva creu i em segueix no pot ser deixeble meu!*» (Lluc 14,27). Sabem per experiència que prendre la pròpia creu no és gens fàcil; sempre ens sembla que la nostra és més feixuga que la dels altres. Això és lògic, es tracta d'una qüestió de perspectiva doncs és la més propera, la que ens toca, la que ens fa mal: «*Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu!*»

Jesús és ben conscient que seguir-lo és exigent; no és cosa d'un dia sinó de tota una vida. Jesús no vol un seguiment a mitges tintes, ni d'avui sí i demà no i demà passat ja veurem. No! El camí que ens proposa no és un camí de flors i violes, com canta en *Llach*: «*Si vens amb mi no demanis un camí planer, ni estels daurats, ni un futur ple de promeses*». La vida i el missatge de Jesús en són el model: Jesús no pujà a la creu cantant sinó suant sang, dubtant, pregant, cridant. I, al final, coherent amb ell mateix, s'abandonà. Això ha de ser un esperó per a tots nosaltres a l'hora d'afrontar les pròpies creus. Que poc té a veure la creu que visqué Jesús amb la creu daurada que sovint portem al coll o la creu que adorna les nostres estances!

Jesús no pujà a la creu cantant sinó suant sang, dubtant, pregant, cridant. I, al final, coherent amb ell mateix, s'abandonà. ... un esperó per a tots nosaltres a l'hora d'afrontar les pròpies creus

Sí, no ens enganyem, no hi ha cristianisme sense creu! Mireu, després d'aquesta sentència: «*Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu!*» sabeu quin és l'evangeli que ve a continuació? No és altre que: «*La sal és bona però, si perd el gust, amb què la tornaran salada?*» Jesús no vol seguidors fades, sense guspira, sense compromís.

Al Calvari hi havia tres creus: «*Quan arribaren a l'indret anomenat la Calavera, hi van crucificar Jesús amb dos més que eren criminals. Cap a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força: "Pare, confio el meu alè a les teves mans!" I havent dit això, va expirar.*» (Lluc 23, 32-33.44-46)

Totes les creus les podem reduir a tres: la meua, la teua i La Creu! (la Seva). I tant la teua com la meua només les podem alleugerir si mirem la Seva. De manera que, comparant-la amb la Seva, la nostra ens semblarà ridícula. També podem reduir a tres les maneres de portar la creu; dues que jo classificaria simplement de malalties i la tercera que correspondria als qui la porten a l'estil de Jesús.

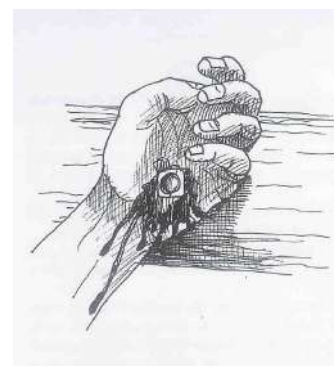
La primera encara està força estesa avui, malauradament: alguns més que portar la creu n'hi afageixen; sacrificis, privacions, menyspreu del propi cos, etc. Com si no en tinguessin prou amb la creu del dia a dia es posen pedres a les sabates. Aquesta espiritualitat no sap de gratuïtat, es basa en la negació del cos, en fer mèrit per expiar les faltes. Tot plegat ens ha donat persones malaltisses, plenes d'escrúpols i centrades només en el pecat i en el sacrifici per "fer mèrits per salvar l'ànima". De retruc, aquesta actitud ha generat una religió dolorista i enemiga de la festa i de la vida. La religió que tant va turmentar la generació dels meus pares, que tant mal ha fet i que ha desacreditat la nostra església, fins al punt que avui molta gent pensa que Déu i la religió són un entrebanc per a la felicitat.

Encara hi ha una altra manera malaltissa de portar la creu. És la dels que la redueixen a conformar-se, a resignar-se davant les contrarietats de la vida: "Què hi vols fer, ens ha tocat!" "Què hi farem si és la voluntat de Déu!" Quin sacrilegi! Un Déu monstre que en comptes de voler la felicitat de la persona humana es dedica a posar-nos a les espatlles càrregues suplementàries! Aquesta manera d'afrontar les creus ens ha donat persones negatives, pessimistes, desagraïdes i que van de víctimes per la vida. Les que la 'psicologia emocional' identifica com a persones tòxiques de les que recomana allunyar-se'n si no volem caure en les seves urpes de negativitat.

La tercera i única manera correcta de carregar amb la creu és portar-la com Jesús, és a dir, en comptes d'estar obsessionats i centrats en la pròpia creu, fem nostres les creus dels altres, empatitzem-hi!

La principal preocupació de Jesús mai no va ser el pecat. Recordeu com va escandalitzar els homes religiosos del seu temps pel fet de «*menjar, acollir i ser amic de publicans i pecadors*» (Lluc 15,1-2). La seva inquietud més gran fou la d'alleugerir el sofriment humà: «*Sou beneïts del meu Pare, perquè tenia*

L'única manera correcta de carregar amb la creu és portar-la com Jesús, és a dir, en comptes d'estar obsessionats i centrats en la pròpia creu, fem nostres les creus dels altres, empatitzem-hi!

Eucaristia de l'Aplec de la Santa Creu a Tarrés

fam i em donareu de menjar; tenia set i em donareu de beure; era foraster i em vau acollir; anava despulat i em vau vestir; estava malalt i em vau visitar; era a la presó i vinguéreu a veure'm. Us asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» (Mt 25,35-36.40). Recordem que Charles de Foucauld ens diu que aquest darrer verset és el que el marcà més profundament.

D'aquí ve la necessitat i la urgència de recuperar el sentit original de la creu com quelcom repugnant, instrument de tortura i de mort, la que crucificà Jesús pel sol fet d'apostar per la vida i per la dignitat i la felicitat de les persones. No, el dolor no salva! I l'hem de combatre arreu on es faci present, com feu Jesús, que passà la seva vida traient les creus als homes i les dones del seu temps (malalties, ferides, exclusió, mort!). No, el dolor no salva. L'únic que salva és l'amor i la donació.

Així ens ho diu l'evangeli d'avui: «Déu ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món per condemnar-lo, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. El Fill de l'home serà enlairat perquè tots els qui creuen en Ell tinguin la vida.» (Jo 3,15-16). I més endavant, el mateix evangeli de Joan ens assegura que Jesús com a bon pastor ha «vingut perquè tinguem vida, i la tinguem a desdir.» (Jo 10,10).

Si us plau, doncs, res d'exaltar creus! Menys encara d'afegir-n'hi o de resignar-nos-en. Fem com Jesús, que anava despertant Vida per on passava, curant les ferides, solidaritzant-se amb les desgràcies, tornant la dignitat al qui l'havia perduda, acollint els marginats del seu temps (les dones, els infants, els pecadors, els anomenats pagans). Heus aquí el vertader i únic sentit de la festa de la Santa Creu que avui celebrem. Per tant, gaudim de l'Aplec, de la festa, de la taula, de l'amistat, de la família, de poder aportar un granet de sorra i d'ajudar a humanitzar una mica més la nostra humanitat. Amén! Al·leluia!

**El dolor no salva!
L'hem de combatre
arreu on es faci
present, com feu
Jesús, que passà la
seva vida traient
les creus als homes
i les dones del seu
temps: malalties,
ferides, exclusió,
mort!**

**L'únic que salva és
l'amor i la donació**

A fons

XIMO PUIG ROCA

La persona como ser social. El yo relacional
La relación con el mundo y la naturaleza (extracto)
Recés comunitari a Tarrés, 19 de febrer de 2022

La pandemia ha sido un inmenso desierto en el que hemos conocido la impotencia personal, la incertidumbre colectiva y el miedo general al contagio y a la muerte. “Te llevaré al desierto, decía el profeta Isaías, te hablare al corazón” (Os 2.16), para, en palabras de San Juan de la Cruz, “entrar más adentro en la espesura”, para explorar caminos de resistencia y creatividad, para experimentar las grandes transformaciones y encrucijadas de nuestro tiempo. Para captar los mensajes del mundo y la naturaleza, más allá de los ruidos, necesitamos del silencio, la palabra y la compañía.

La experiencia del desierto nos hace a todos TESTIGOS que acreditan un suceso con el que se siente implicados. Nos hace a todos SANADORES que cuidan de las heridas hasta considerarse sanadores heridos. Y CENTINELAS que ven el horizonte y como decían los Padres del desierto es necesario subir a los hombros de un gigante. En situaciones de desierto, según la espiritualidad de Foucauld, hay experiencias de bondad, de verdad, de amistad, y a la vez hay dos caminos intransitables que no llevan a ninguna parte, son más bien derivas hacia la impotencia y la destrucción.

TRANSICIONES

Vivimos una situación de tránsito entre un mundo que no acaba de morir, y otro que no termina de germinar, entre el fin de una época y el principio de una nueva era. Ni el pesimismo del “no hay nada que hacer” ni el optimismo del “aquí no sucede nada”, nos pueden ayudar en este momento. La experiencia cristiana ayuda a vivir en esta tensión y cree que todo transcurre en pasos continuos y en eslabones. Propongo pasar de propietarios a huéspedes, del idealismo abstracto a la realidad concreta, de la desconexión a la conectividad.

De propietarios a huéspedes

Venimos de una época en la que la naturaleza nos pertenecía hasta considerarnos propietarios. Y entramos en una época en la que pertenecemos a la naturaleza, somos parte de ella. En lugar de señores somos huéspedes e invitados de la vida. Y cuando somos invitados y no propietarios, cuidamos y respetamos la casa. Sólo los que viven como propietarios, acaban destruyéndose unos a los otros, porque la propiedad siempre es excluyente.

Del idealismo abstracto a la realidad concreta.

No somos invitados a vivir en un mundo ideal sino en un mundo fracturado y embarrado, en una naturaleza con episodios de hostilidad. Somos invitados a vivir en la sencillez de lo cotidiano, en los días laborables y en lo festivo, en el trabajo y en el sueño, en la soledad y en las relaciones humanas. El idealismo nos distancia de la realidad concreta e impide la acción siempre limitada e imperfecta. Juan XXIII dio un consejo a sus feligreses de Roma muy apropiado para esta hora: “prefiero veros con las manos manchadas que sin manos”. Y en esta misma dirección, Francisco empezaba su ministerio advirtiéndole que la realidad está por encima de las ideas.

En situaciones
de desierto, según
la espiritualidad
de Foucauld,
hay experiencias
de bondad,
de verdad,
de amistad

Somos invitados a vivir en la sencillez de lo cotidiano, en los días laborable y en lo festivo, en el trabajo y en el sueño, en la soledad y en las relaciones humanas

De la desconexión a la conectividad

Hemos vivido preocupados por nuestra supervivencia, nuestros conflictos, nuestros peligros, nuestras fronteras y nos hemos despertado conectados e interdependientes. Persona, mundo y naturaleza están íntimamente articulados, no son tres realidades independientes sino que las personas somos tierra que piensa, que ama, que busca, que se relaciona. Entramos en un cambio de escala presidida por la conectividad, que es el estatuto social de las personas, el mundo y la naturaleza; lo que se consideraba separado y autónomo, interactúa de forma inevitable. Por la conectividad e interdependencia sabemos que la tierra es única y su destrucción en un solo punto afecta a las condiciones de vida de todos; sabemos que el hambre es un problema de todos; por la conexión, la crisis financiera es también una crisis ecológica, alimentaria, laboral y ética.

TESTIGOS DE LA NUEVA VULNERABILIDAD

Estos años de pandemia hemos abierto una ventana para afrontar nuestra relación con el mundo y con la naturaleza; es un marco cognitivo, afectivo y emocional que permite ordenar las experiencias, los sentimientos y las expectativas.

Fragilidad, dependencia, desprotección

En las historias de vida en la pandemia aparecen estos tres rasgos que indican la relación personas, mundo y naturaleza: la fragilidad orgánica, la dependencia social y la desprotección política. (1)

a) la fragilidad de la condición humana que se expresa del siguiente modo: “de pronto enfermó y en horas murió”- “Notaba que me apagaba. No tenía fuerzas ni para coger el móvil”.

b) el debilitamiento de los lazos sociales - “no puedo visitar a mis padres”, “desde hace meses no hemos visto a nuestros hijos”, “hemos suspendido la reunión”

c) la indignación ante un sistema que no protege suficientemente “las UCI están colapsadas”, “el sistema sanitario ya no da más de sí”, “No se hizo lo que se debía”.

La fragilidad es una característica de la condición humana, y la vulnerabilidad es un resultado de una historia injusta, una historia socio política, herida y dañada por factores sociales, económicos y políticos. Las comunidades cristianas tuvieron mucho interés en subrayar que los tres elementos estuvieron en la vida de Jesús. Conoció la **fragilidad física** y el desmoronamiento del cuerpo, que necesitó de la ayuda de Simón de Cirene para llevar su cruz; conoció la **vulnerabilidad social**, que se expresa en el abandono y en la huida de los discípulos y en el sentimiento de soledad: ¿“También vosotros queréis iros”? Y conoció la **inquietud del alma** que le llevó a sudar sangre y exclamar “Padre ¿por qué me has abandonado?”. Las primeras comunidades decían que Jesús, con el sudor y lágrimas, aprendió a ser humano. (2)

Sufrimiento evitable y anhelo de salud

El segundo eje de la nueva vulnerabilidad ha consistido en articular el sufrimiento evitable e injusto y el deseo y anhelo de salud. En la pandemia se ha mostrado a la vez el impulso de muerte y también ha mostrado el impulso de vida que ha llevado a prevenir y combatir el virus. Y ha suscitado experiencias de verdad y de bondad, de personas cuyas lágrimas no les ha impedido procurar por los demás. Por primera vez en la historia de la humanidad todo se ha sometido a la salud: la familia, la economía, la política, el trabajo. En nombre de la salud, renunciábamos a la libertad, al trabajo, al encuentro, a la familia.

Trobada a l'estiu sortint de la pregària de vespres a Ca l'Hostal

Heridas y resistencias

Los dos ejes anteriores abren un nuevo enfoque para la acción, al comprender que el tamaño de las heridas depende de las resistencias. El concepto de vulnerabilidad se utilizó por primera vez para entender el alcance y las consecuencias del daño producido por un desastre natural. El daño era el resultado de la intensidad del golpe menos las resistencias que presente el contexto i se vincula a las resistencias personales, a las capacidades sociales, a las políticas públicas y a la atmósfera cultural.

Lo han observado los sociólogos al constatar que el daño no ha sido igual en países con UCIs suficientes, vacunas para todos y sistemas públicos de salud. El daño es el resultado de factores naturales y de factores sociales y culturales. Aprendimos que la pobreza no era un hecho natural, sino que estaba causado y producido por un sistema injusto. Si queremos impedir o reducir la vulnerabilidad actual del mundo y de la naturaleza nos apremia crear resistencias.

COMUNIDAD DE CUIDADOS

El compromiso con la resistencia hoy es la creación de una cultura política, económica, social y religiosa que pongan el CUIDADO en el centro de sus preocupaciones. Que las comunidades sean espacios de compañía, refugio y amparo no sólo cuando estamos enfermos o sufrimos sino como un rasgo de identidad de nuestro ser en el mundo. Las comunidades primeras nunca imaginaron una salvación de espaldas o al margen de la salud, lo que los llevó a considerarse comunidades de sanadores, con todas las formas concretas de sanación: la curación física, el perdón de los pecados, la incorporación a la comunidad, la recuperación de la autonomía personal, la esperanza última; de Jesús se dice que pasó sanando a oprimidos y liberando de la enfermedad, de la exclusión, de la opresión.

Las tres ecologías

En la actualidad, la cultura del cuidado incorpora las tres ecologías: la ambiental, la social y la espiritual. (3) La ecología ambiental invita al cuidado y respeto con la naturaleza, con el medio ambiente, con el territorio. Necesitamos, asimismo, la ecología social, orientada a la creación de vínculos, de relaciones humanas, de tejido vecinal, de confianza colectiva. La ecología del espíritu alude a la búsqueda de sentido para vivir y morir, a la producción comunitaria de significados, a las propuestas de vida buena y feliz.

Bienes comunes de justicia

En nuestro tiempo, el cuidado ha dejado de ser una realidad espontánea, a causa del debilitamiento de las instituciones tradicionales del cuidado -la familia y el vecindario-. Las políticas del cuidado se despliegan en tres escenarios convergentes. En la ciudadanía política que crea bienes comunes de justicia, reconoce derechos, fortalece el sistema público de salud y promueve la universalización de la salud en todo el planeta. Es la expresión del amor político, que Francisco ha llamado el "modo más alto de la caridad".

En segundo lugar, la política del cuidado requiere de una base social, vigilancia colectiva, presión social. Antes de poseer una forma jurídica, los bienes de justicia han de tener una forma social. Junto a la vía política, se abre una vía estrictamente social para la recreación de la salud colectiva. Sólo una alianza cuidadosa y creativa entre las familias, el sistema sociosanitario, los voluntarios y todos los actores implicados pueden evitar que una persona mayor tenga que abandonar su hogar por problemas económicos o por falta de vínculos afectivos.

Las comunidades
primeras nunca
imaginaron una
salvación al
margen de la
salud...
la curación física,
el perdón de los
pecados,
la incorporación
a la comunidad,
la recuperación
de la autonomía
personal,
la esperanza última

Los pobres,
los excluidos,
los últimos son
capaces de amar
y ser amados,
de hablar y ser
hablados,
de ayudar y ser
ayudados,
de participar
y colaborar

Y en tercer lugar, la ciudadanía política y la vecindad social se sostienen sobre la musculatura moral de cada persona, que lleva a hacerse cargo y quedar interpelado, a crear una comunión entre vulnerados. Todo cambio necesita un camino educativo para generar una sociedad más acogedora y reconstruir el tejido de relaciones para una humanidad más fraterna. Cuidado y educación se hermanan en la construcción de un mundo fraterno desde acciones concretas que tienen que ver con el cuidado de la palabra, el perdón, la resolución pacífica de conflictos.

La doble llama: amistad social y fraternidad universal

Francisco ha hecho dos aportaciones originales al tema que nos ocupa. En la Laudato, Si mostró que la defensa de la naturaleza era inseparable de la defensa de los pobres. Y en la Fratelli, tutti propone: “el desarrollo de una comunidad mundial, capaz de realizar la fraternidad a partir de pueblos y naciones que vivan la amistad social” (Ft, n. 154), ha mostrado que aquí y allá, cerca y de lejos están articulados por la doble llama: la amistad social y la fraternidad universal, ambas se exigen mutuamente, se requieren inexorablemente. (4)

Amistad social significa pertenencia a una comunidad concreta, real e histórica, se construye sobre el diálogo, el reconocimiento, las relaciones de confianza, cuidado mutuo, ambiente cívico, capital social, inteligencia colectiva, ambiente cordial, umbral de proximidad. La fraternidad universal, por su parte, alude a la pertenencia a un mundo único y universal, y a una humanidad que nos vincula a un destino común. Si no se presta atención a lo global, se estrecha la visión, se reducen los espacios, y se genera mezquindad casera. Y cuando se pierde de vista lo local, nos residenciamos en el universalismo abstracto.

CENTINELAS EN LA NOCHE DE LOS POBRES

Si las personas, el mundo y la naturaleza han quedado vulneradas, la pregunta por su esperanza apremia ¿Hay futuro para ellas? Al centinela en la Biblia se le pide que mire en la noche, y la noche tiene tres significados: es la sala de espera del alba, es también el tiempo de la herida infinita que los místicos llamaron “la noche oscura del alma”, y es también el tiempo de la trasgresión, de lo inédito.

Personas, mundos y naturalezas viajamos en **una única barca**. Ya no hay zonas seguras y zonas inseguras, sino que la salud de cada persona está afectada por la salud de los otros, el deterioro de la naturaleza en cualquier parte del mundo afecta al resto del mundo. La solidaridad ya no es algo opcional sino un imperativo de supervivencia de la humanidad. Otra señal de esperanza es el surgimiento de **la estructura de red**, en la que cada uno de nosotros produce un hilo, que puede ser incluso de seda, pero solo cuando se entrecruzan nace un espléndido tejido. Esta red es el tejido familiar, vecinal y comunitario.

Un tercer signo de esperanza es saber que los pobres, los excluidos, los últimos son portadores de capacidades, de deseos, de sueños. Son capaces de amar y ser amados, de hablar y ser hablados, de ayudar y ser ayudados, de participar y colaborar. Cuando las personas no son reconocidas en sus capacidades trabajamos para ellas, pero sin ellas. La esperanza hoy se genera cuando nos preguntamos qué podemos recibir de los Terceros y Cuartos Mundos, qué necesitamos de ellos para realizarnos como seres humanos. Para saber cómo le va al mundo y a la naturaleza hay que preguntare cómo les va a los últimos, a los más débiles.

(1) GARCIA ROCA, J. Supervivientes. Tiempo de reconstrucción. Atrio, Valencia, 2021

(2) GARCIA ROCA, J. Cristianismo. Nuevos horizontes, Viejas fronteras, Diálogo, Valencia, 2017.

(3) GARCIA ROCA, J. Espiritualidad para voluntarios. Hacia una mística de la solidaridad. PPC, Madrid, 2011

(4) GARCIA ROCA, J. Amistad social, parroquia y vecindad. En Corintios XIII N.º 178, abril-junio 2021

Ens diuen

ESTHER PALACÍN

Mi vocación docente Más allá de planificar, programar, innovar, evaluar...

Me invitan desde la Comunidad de Jesús a compartir con todos vosotros la respuesta a esta pregunta: ¿cómo vivo mi vocación docente?

La verdad es que siempre había querido ser profesora, pero no me había imaginado que llegaría a compaginar mi trabajo de profesora con el de pastoralista. Actualmente estoy desarrollando la mitad de mi jornada laboral como profesora de matemáticas y la otra mitad como pastoralista en mi etapa, Educación Secundaria

Mi pasión siempre han sido las matemáticas. Ahí estoy, enseñando esta asignatura tan fantástica a mis queridos alumnos, disfrutando cada número o letra que pongo en la pizarra. A veces sé que algunos alumnos deben pensar que estoy un poquito loca y se preguntan y me dicen: “¿Cómo puede emocionarse explicando Pitágoras o Ruffini?” pues sí, así soy yo. Una persona que da las clases contenta y feliz. Pero... también hay “montañas rocosas que subir”. A veces se hace difícil, porque es una asignatura que a pocos les gusta y, hay que entender y comprender que, por mucho que haces, a veces los alumnos no avanzan. Ellos mismos, por el recorrido que han tenido con esta asignatura, no quieren saber mucho de ella. Desde esa realidad voy acompañando y motivando para que puedan superar esa actitud y vencer esos miedos. Al final, lo importante es que estemos a gusto unos con otros y que vayan superándose poco a poco. Creo que eso lo suelo llegar a conseguir y en las clases hay un buen ambiente.

Por otro lado, el hecho de trabajar en Las Escuelas San José, un colegio de los jesuitas, me ofrece la oportunidad de poder ser testimonio de mi fe para los alumnos. El centro posibilita la realización de cantidad de actividades formativas: celebraciones, momentos de oración, días de convivencia, grupos cristianos ...

Yo tengo asignado el quehacer de velar por la Pastoral junto con otros compañeros/as. Uno de ellos es mi hermano Víctor que, como yo le digo, es mi “jefe”. Él es quien vela de verdad por el desarrollo de todo el Plan Pastoral del colegio. Un centro en el que hay más de 2000 alumnos.

Reconozco que es una suerte trabajar en esta labor de ser testigos de Jesús con mi propio hermano, tenernos uno al otro en este camino, colaborando en este bonito y enriquecedor proyecto en favor del acompañamiento, del crecimiento humano y espiritual de nuestros alumnos. Este proyecto también mira al entorno y contempla el cuidado de un buen ambiente de relación entre el profesorado.

También realizamos los campamentos de verano. Este año lo vivo como un verdadero regalo. Seguramente podré vivir la experiencia del camino Ignaciano con mis alumnos y otros compañeros. Es cierto que en todos los campamentos nos lo pasamos muy bien pero este, el camino Ignaciano, para mí es especial y creo que para muchos que ya lo han hecho también.

Tengo una diversidad de funciones, pero esa diversidad de quehaceres no me hace ser una Esther distinta. Esta es la gran suerte y el gran regalo de la vida, poder ser yo misma en cada momento, poder transmitir la fe tanto en mi familia como en mi trabajo abiertamente.

Quando la
profesión es
vocacional
todo es más fácil
y más si Jesús
camina a tu lado.
La oración de
Charles de
Foucault
nos lo recuerda:
“Padre haz de mí
lo que quieras...”

El estar asignada al ámbito pastoral me ayuda a tener una interacción muy amplia tanto con profesores como con alumnos. Esa realidad y mi trayectoria de vida de fe me lleva a vivir con los alumnos una relación más informal y más cercana. Son muchas las ocasiones que se me acercan alumnos/as para compartir cosas más allá de lo académico. Se acercan para desahogarse, se acercan para pedir consejo o simplemente están ahí cerca de tí o te miran para que les asientas que lo que están haciendo está bien.

Por último decir que tengo la suerte de sentirme valorada, querida por una gran parte del equipo del cole. Puedo decir que tengo amigos que me cuidan y se preocupan por mí. Esto es muy importante en el trabajo, porque a veces necesitas de un abrazo, un empujón o un buenos días con una sonrisa de oreja a oreja para empezar y eso también me llega, así que no puedo pedir nada más. Compartir con vosotros que me siento y soy feliz en este trabajo de enseñar - formar, que lo vivo como vocación a mi misión de: "ser para los demás" como muy bien nos dejó de herencia el muy querido Padre Arrupe.

Deciros que ese sentir alegre no quita que también muchas veces le pida a Dios que me dé tregua, que me deje un rato de descanso o que me dé serenidad para afrontar discusiones o males-tares que, como podéis suponer, aparecen. En este camino, he de dar las gracias a mi compañero de vida, Jordi. Él es quien me permite llevar a cabo muchas de estas cosas: pascuas, campamentos, grupos de jueves tarde, celebraciones de domingo, oraciones, reuniones...sin su apoyo no podría hacerlo.

Cuando la profesión es vocacional todo es más fácil y más si Jesús camina a tu lado, si el don de la gracia te ayuda a confiar. La oración de Charles de Foucault nos lo recuerda: " Padre haz de mí lo que quieras..." A ver amigos, amigas que me deparan los siguientes años, de momento sigo acompañando a esta juventud, que formará parte del futuro de nuestro mundo. Desde las Escuelas de San José deseamos que descubran el mensaje de Jesús: amar y servir, y que se integren en la sociedad siendo hombres y mujeres para los demás."

ANNA MARIA COMAS I RAY

Grup Viure

Després de llegir el "+ a prop" del mes de juny 2022, us volem felicitar per la canonització del germà Charles de Foucauld. També us volem agrair la vostra acollida plena de bondat i generositat que sempre tenim en el record.

L'any 2010, la primera vegada que vàrem portar a terme "Viure Tarrés" a l'estiu, el nostre grup acabava de passar per una situació dolorosa en la que algunes vivències havien colpejat fort i costava sentir la llum dins nostre. Aquell estiu a Tarrés ens vàrem revifar i va suposar un punt d'inflexió pel grup. L'agost va significar un canvi que ens va d'omplir de força i de vida, allò que necessitàvem.

Al 2012 del grup Viure va néixer l'Associació Espai João Martí, una associació vinculada sobretot a les persones amb necessitats socioeconòmiques i, especialment, infants. João Martí va créixer acompanyada per Tarrés, recessos, convivències, activitats de creixement personal... Tot això gràcies a la manera de ser, acompanyament incondicional, de la Comunitat de Jesús de Tarrés.

A vegades sembla que els nostres actes es quedin en un lloc immediat, en el allò que podem veure, però Déu sempre sembla en els nostres cors i les llavors s'escampen per indrets insospitats. Hi ha fruits que els palpem amb els nostres sentits, però n'hi ha altres que ni ens els imaginem.

Després de més de 10 anys, la llavor sembrada a Tarrés segueix donant fruits, potser no a les terres tarragonines, però sí en els cors de tots aquells que portem a dins molt més que les nits estelades a Tarrés amb Comunitat de Jesús. És així que els petits detalls del dia a dia creixen i es multipliquen.

Moltes gràcies Amics i Amigues per fer-ho possible. He sigut pilars de la vida de l'Espai João Martí on es segueixen vivint experiències plenes de joia i de vida. Són indiferents els nostres orígens culturals o els nostres orígens econòmics, el més important és viure de cor a cor, com viviu vosaltres. Adjuntem una imatge del que vosaltres també en sou part.

Felicitats pel vostre camí amb els valors de Charles de Foucauld i gràcies per tot el que feu possible!

*Així, doncs, pels seus fruits els coneixereu.
(Mt 7, 20)*

JOAN FIGUEROLA

El nostre pa de cada dia

Misa de acción de gracias por Carlos de Foucauld, Tarrés 1 de agost

"Vosaltres teniu hem d'escriure més al Més a prop", ens deia el germanet Ventura als germans de comunitat el passat Aplec de la Santa Creu a Tarrés. Recollint el seu prec em poso a escriure per aquest número. La Comunitat de Jesús és viva i sense fer massa soroll, cada dia "escriu" i fa present Jesús en la vida quotidiana de molts de nosaltres i amics propers. Fa 25 anys que el butlletí comunitari *Més a prop* truca a la porta de molts, sense que la pandèmia hagi pogut aturar-lo. Paraules escrites de molts col·laboradors "per donar a "veure" l'Evangeli amb la seva vida", emprant les paraules de Carles de Foucauld. Copiant el que resem al pare nostre, la Comunitat és "el nostre pa de cada dia" que obra la porta als qui cerquen viure la família de Jesús, Josep i Maria a Natzaret.

Soc conscient que la pandèmia dels darrers dos anys ha canviat la nostra vida i els nostres hàbits col·lectius. Aïllament, patiment, pèrdua de persones estimades, dubtes, incertesa, seqüeles físiques i psíquiques, introspecció personal, llargs silencis, enfortiment de la pregària personal, augment dels whatsapps i dels sistemes digitals de comunicació... Una llarga experiència que ens ha deixat petjada. Ens cal revisar la resposta personal que hem tingut davant les situacions viscudes, reconeixent les pròpies febleses i agraint el sosteniment i la purificació rebuts del bon Déu.

No tinc la certesa que he passat el covid, malgrat haver conviscut a casa amb dos positius complint totes les precaucions possibles d'aïllament i ventil·lació de les estances. Els dies de l'obligat aïllament em vam permetre llegir i escriure. Després del primer temps de confinament, he reduïts els wasaps, fent-los servir sols per comunicacions concretes i puntuals. La comunicació virtual mai pot suplir la trobada presencial i la comunicació per la paraula. Hem de recuperar-les per superar els aïllaments imposats als inicis de la pandèmia.

Al llarg d'aquest llarg període hem passat de tot. Ha estat difícil la pèrdua de persones properes i estimades sense poder compartir d'una manera normal i propera els darrers dies de la seva vida entre nosaltres. Ben·volguts Toni Andrés, Joaquim i Anna Maria, al cel ens direm les paraules que no ens hem dit aquí baix!

Des dels inicis del confinament comparteixo per email amb un grup de persones sorgit de forma espontània, la meua reflexió personal llegint l'Evangeli de cada dia. Els hi agraeixo poder compartir i "escriure" la meua pregària davant la Paraula, "el nostre pa de cada dia". Poder-la "mastegar" silenciosament em nodreix per ser fidel a la crida.

El passat diumenge 15 de maig vaig assistir a la celebració de la canonització de Sant Carles de Foucauld. Molts dels seus seguidors érem a Roma donant gràcies junt

amb el Papa Francesc, fent nostres les seves paraules: *"Quiero dar las gracias a San Carlos de Foucauld, profeta de nuestro tiempo, porque su espiritualidad me hizo mucho bien cuando estudiaba."* També a nosaltres ens ha deixat empremtes silencioses i alhora profundes. Als 105 anys de la seva mort fem nostra la seva intuïció profètica seguint l'exemple de l'humil i pobre Jesús a Nazaret, . *"De Natzaret en pot sortir res de bo?"*, li respon Natanael a Felip després de dir-li que han trobat Jesús, el fill de Josep de Natzaret, com narra l'evangelista Joan. Vivint trenta anys de vida ordinària i silenciosa a Natzaret, un poble quasi desconegut i mai citat a les Escriptures, Jesús també salva el món.

Carles de Foucauld ens diu avui: allà on us trobeu, a la família, la feina, consolant les pobreses del nostre món i sense fer massa soroll, podeu viure l'exemple de Jesús a Natzaret. "De Natzaret, d'aquesta vida quotidiana en pot sortir res de bo?" ens preguntarà el món que ens envolta, ple de falses seguretats i sense haver après la lliçó del covid que ens fa a tots iguals en l'adversitat i la bonança. Com Jesús, de ben segur que amb la nostra "vida de Natzaret" podem salvar el món.

**Carles de Foucauld
ens diu avui:
allà on us trobeu,
a la família, la feina,
consolant les
pobreses del nostre
món i sense fer
massa soroll,
podeu viure
l'exemple de Jesús
a Natzaret**

Tenim la sort de poder acollir a casa nostra la tia Pilar ja centenària que ens recorda la saviesa i alhora la feblesa de la persona humana. Conviure el mateix sostre quatre generacions amb ella, els fills i les nêtes ens dona una perspectiva lluminosa de la vida de Natzalet. "Ves, que hi faig jo en aquest món?", la pregunta que ella es fa amb veu alta expressa els grans interrogants i la impotència de la persona davant la vida.

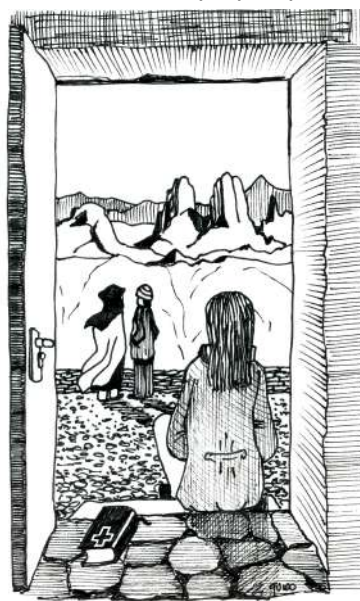
Carles de Foucauld va viure al desert de sorra del Sahara. Nosaltres vivim al desert de ciment de la ciutat. Pels deserts invisibles però reals de la malaltia, la solitud, la pobresa, la violència de la guerra, la vellesa, el confinament, el fi de la vida... hi passem tots. També per deserts espirituals com la nit de la fe, pèrdua de sentit de la vida, la recerca de falses seguretats, l'aridesa en la pregària, sentir la llunyania de Déu...

Passar pel desert ens demana coratge, paciència, acompanyament, tenir guies i un bon calçat per continuar caminant sense perdre'ns ni morir de set. Caminant pel desert de la vida Déu ens vol purificats de tot el superflu per poder trobar la saviesa del cor. Diu un proverbi tuàreg: "L'aigua del desert és la millor, perquè és troba sota l'aridesa de la sorra".

Després de viure sol a les profunditats dels desert saharià, Carles de Foucauld va morir sense convertir ningú al cristianisme, un aparent fracàs? Sense convertir ningú va viure la "conversió" de la bondat i l'amistat amb els seus veïns musulmans. El cap dels tuàregs Moussa ag Amastane expressava pocs dies després a la seva germana Maria: "Des que he conegut la seva mort, ploro i porto un gran dol. Carles el marabú no ha mort per vosaltres sols els cristians, ha mort també per tots nosaltres. Que Déu li doni misericòrdia i que tots ens retrobem amb ell al paradís."

Parlar del desert em recorda la demanda que en la seva estada a Tarrés feia el germanet Ventura a persones que es poden sentir cridades a anar al desert de l'Assekrem, on va viure Carles de Foucauld i ara viu ell. Es necessari trobar relleu per viure en el lloc amarat de la pregària del germà Carles i els seus seguidors. Parlem-ne i difonguem la crida.

Acceptant les limitacions de l'edat o de salut, la jubilació es per a mi un moment propici per no deixar de treballar per la família, la comunitat, els amics, els pobres...

Viure amb la força que em dona "el nostre pa de cada dia" i la impotència del poc que puc fer davant situacions incertes i humanament avocades al fracàs. Tenint "el nostre pa de cada dia" mai hi ha fracàs! Els pobres, els exclosos i els darrers tenen capacitats d'estimar i ser estimats, de parlar i ser parlats, d'ajudar i ser ajudats. Quan no els reconeixem, "treballem per ells però sense ells". Tot el que rebo d'ells em fa comprendre cada dia de nou les paraules del germà Carles: "Que bo és Déu en amagar-nos el futur! Quin suplici seria la vida si ens fos menys desconegut! I que bo és que ens faci conèixer tan clarament el futur del cel que seguirà a la prova terrenal."

CONSELL GENERAL DE PETITES SOEURS DE L'EVANGILE

P. S. Luisa dell'Orto

Us comuniquem amb molt de dolor la mort de Petite Soeur Luisa dell'Orto que va tenir lloc dissabte 25 de juny a Haití. La va matar una bala quan feia un desplaçament en cotxe al barri de Delmas 19 de Porto Prince a prop del seu lloc de inserció.

Petite Soeur Luisa estava molt implicada en el barri de Cité O'Kay, un barri molt desfavorit de Porto Prince on la Congregació s'havia instal·lat al 1988.

Estava molt compromesa en el Centre educatiu "Kay Chal" construït després del gran terratrèmol del 2010 per obrir un espai de educació i lleure pel jovent del barri. No escatimava forces per venir a ajudar als més desfavorits, amb una especial atenció envers infants i joves. També ensenyava filosofia al Gran Seminari de Notre-Dame d'Haití i al Centre Salesià d'Ensenyament Superior (CESADES). La seva manera d'ensenyar i d'estimular l'aprenentatge ha marcat moltes generacions d'estudiants.

Era conscient del gran perill que corria quedant-se a Porto Prince, en un clima de violència i inseguretat generalitzades que podien tocar a qualsevol en qualsevol moment. Va escollir quedar-se amb el poble haitià, tant posat a prova, i continuar amb la donació de la seva vida fins al final, al servei dels seus germans i germanes.

Un mes després de la Canonització de Sant Carles de Foucauld, va ser víctima, com ell, d'una violència cega. Que la seva vida entregada, com la de tantes altres víctimes, sigui ferment de justícia, de solidaritat i d'amor per avançar vers un futur en pau pel poble haitià.

Confiem Petite Soeur Luisa a la misericòrdia de Déu, en l'Esperança que l'hagi acollit ja amb els braços oberts.

Saint Denis, 26 de juny del 2022

GERMANETA NÚRIA DE JESÚS

Una nova etapa

Des del 2005 he viscut sola a Barcelona, cinc anys a Ciutat Meridiana (districte marginal on coneixem gent dels cinc continents) i dotze anys al carrer Paris n. 73 al centre de Barcelona, on vaig cuidar i gestionar l'estada de les germanetes de Jesús a la terra de Catalunya. Una etapa d'aprenentatge que em va ajudar a conèixer millor les meves capacitats i també evidentment els meus límits.

Des d'aleshores he revisat cada any el meu projecte personal (Identitat, Relació, Missió) amb la germaneta regional, Rosaura primer i després Maria Jesús. Vaig intentar seguir amb consciència però també amb flexibilitat cada punt del projecte. Ho vaig ensenyar al nostre amic Lluís i va ser el tema principal de les meves visites. També vaig comptar amb l'ajuda d'un company sacerdot, el pare Salvador. I després del seu ictus, tinc el seu amic Rafael que és metge i pare de família amb qui rellegeixo i comparteixo en profunditat l'evangeli de Joan.

El cos està construït en l'amor. La Regió ens permet caminar juntes més obertes a la realitat de les persones on estic implicada, amb un projecte territorial sempre en vista a la missió. Com que estava sola vaig considerar la regió, la meua comunitat: reunions, intercanvis periòdics per correus electrònics, circulars, adreçats a cadascú en particular. La pregària i l'amistat, enforteixen la vida familiar i donen al territori vitalitat, cohesió i també unitat en la complementarietat de les insercions.

Actualment començo una nova etapa vivint a la residència de les germanetes del Pobres de Barcelona. Percebo amb força en el meu camí la gràcia de Déu que m'obre al futur, empenyent-me sempre com la samaritana a la vora del pou, en la paraula de Jesús que la deixa cada cop més assedegada del seu amor misericordiós i l'empeny cap a d'altres que portaven el missatge: "Vine a veure un home que m'ha dit tot el que he fet! No és ell el Crist?" (Jn4.29)

La germaneta Núria proclamant l'evangeli en "tamahaq"

Aquesta crida a viure a una residència d'ancians és ara per a mi un do de Déu i m'omple d'alegria, una alegria profunda que ningú ni cap situació adversa em pot prendre. Déu em crida a cuidar-me per poder participar del seu somni: el benestar de tots. Dinamitzar la gent, alegrar l'ambient. Com ens diu P.S. Magdeleine: "ser com un raig de sol en una habitació fosca" i també "ser un somriure al món" un somriure que dóna confiança, que calma tota por, que alleuja, que entén. El nostre món estar marcat, no tant per l'ateisme (negació de Déu) com per l'agnosticisme (no saber), passa d'Aquell que no interessa i acaba oblidant Déu. I, tanmateix, Déu és allà al nostre món i l'estima, l'estima tal com és.

Per a mi la paraula Amor ho engloba tot: benvinguda, respecte, relació d'escolta, empatia, disponibilitat, paciència, deixar-ho anar, servei humil... Aquesta paraula Amor evita tot el que és dolent: calúmnies, ira, impaciència, orgull, crítiques, vanitat, falta d'escolta immediata, murmurar, excusar-se sempre, reaccionar malament, ganes de vèncer l'adversari, tenir sempre la raó, tenir l'última paraula, etc.

Rellegir, revitalitzar, reactualitzar l'evangeli perquè la Fraternitat sigui viva, assegurant que la Paraula sigui comestible "y no sea un desperdicio". M'agradaria que d'aquí a sis anys les fraternitats estiguessin ben constituïdes, és a dir amb un nombre suficient de germanetes, garantint que una Regió pugui oferir els diferents aspectes essencials del nostre carisma. Gràcies per llegir-me i fins sempre

Percebo en el meu camí la gràcia de Déu que m'obre al futur, empenyent-me com la samaritana a la vora del pou en la paraula de Jesús que la deixa cada cop més assedegada del seu amor

JOSEP CALVET

“No enduriu els vostres cors” (Salm 94)

Una multitud de joves subsaharians va saltar dijous passat la tanca de Melilla. No són els primers ni seran els últims.

És notícia però no és novetat. Per tant si aquest article ha d'atreure l'atenció del lector, els fets que l'originen, de tan repetits poden avorrir avesats com estem a les imatges dures i a les notícies dramàtiques.

Perquè la repetició ens endureix i, en no albirar-se solucions creïbles, el més sensibilitzat sovint acaba mirant cap a un altre costat.

Les imatges de les televisions ens mostren, un cop més, les cares d'alegria de molts d'aquests joves; també el dolor dels qui han pres mal en l'intent. Subsaharians en diem per mor de no nomenar-los pel color de la seva pell cosa que fora políticament incorrecte. Me'n ric de certes correccions polítiques que amaguen tanta hipocresia.

D'aquests homes, forts malgrat els patiments, m'impressionen especialment les imatges dels qui ajuden a caminar un company ferit i penso: quins obstacles deuen haver travessat junts fins arribar a caure en mans de la policia, caçats com... Aquí, per respecte, s'imposen els punts suspensius, ja hem vist la brutalitat exercida contra aquesta pobre gent.

Melilla. Hi vaig passar quinze mesos de servei farà cinquanta anys. No va ser una mala experiència. Sovint anàvem al bar de l'aeroport cercant una mica de vida civil. Ara, al costat, s'aixeca la perillosa fil ferrada doble que separa aquests nois del seu somni impossible.

Davant d'aquesta notícia que no és novetat em fugen les paraules perquè totes les que conec expressen tòpics, llocs comuns i generalitzacions. Saviesa banal de qui té de tot i li'n sobra.

I tampoc sé com solucionar en origen els problemes que els empenyen a deixar les poques seguretats que tenen: la xarxa familiar, llur llengua i cultura i els seus paisatges.

Eucaristia dominical, Tarrés 21 d'agost

Lloc comú, és clar, quan reflexiono que només un canvi radical en les condicions de vida dels països d'origen pot evitar les ànsies de fugir per millorar, per ajudar la família, per a veure i viure en un món que finalment descobriran que no és com mostren les enganyoses parabòliques.

M'està costant escriure aquest article. Jo, segurament, també participo de la por al diferent. Un sentiment molt humà que es comença a superar reconeixent-lo. Però hi és i està molt estès, potser més que el racisme que és xenofòbia erigida en doctrina letal.

I aquests xicotets són diferents, si ho negués cauria en una visió bonista que ni els ajuda ni m'ajuda.

Aquí rau bona part de les nostres pors i indiferències. Aquí i en el temor que ens genera la incertesa de l'economia i la volatilitat de la situació internacional.

Sí. Costa no mirar cap a un altre costat perquè mirar cara a cara a realitats tan dures ens fa mal i ens desorienta.

I acabo sense estar-ne gens segur d'haver reeixit en l'intent, tot i que sé del cert que demà, demà passat o l'altre, un nou grup de joves en fugida de la misèria saltarà les tanques. Una riuada que no podem aturar però, almenys, com canta el salmista, no endurim els nostres cors.

9 de març de 2022

Costa no mirar cap a un altre costat perquè mirar cara a cara a realitats tan dures ens fa mal i ens desorienta.

Llegint a...

COOPERATIVA LLARS FAMILIARS HSJ

Paraules al rebre el guardó memorial Josep i Liesel Vidal

Paraules de Mn. Josep Moreno i Roser Balañá al rebre el guardó del Memorial Josep i Liesel Vidal de l'any 2022 a la Cooperativa Llars Familiars HSJ Centre de Lectura. Reus 7 d'octubre de 2022

És un autèntic honor que la Fundació Josep i Liesel Vidal hagi atorgat el seu Memorial d'enguany a la Cooperativa Llars Familiars HSJ, que avui representem en tant que membres del seu Consell Rector. I abans de res, agrair als que heu fet possible aquest atorgament, en primer lloc al Banc d'Aliments que va proposar la nostra candidatura, però molt especialment als membres del jurat que han tingut la beniginitat de considerar la nostra cooperativa com a mereixedora del guardó.

He dit "és un honor", i en aquest cas l'expressió "és un honor" no és cap tòpic. Si mirem en rera, la llista dels guardonats en edicions anteriors fa respecte, amb una tipologia de persones i entitats que tenen de ben segur unes característiques molt diverses, però un element en comú: el convenciment de la necessitat de treballar per la justícia social com un element constituent de la cultura de la pau. Un esperit que és a l'origen del Memorial que avui ens és atorgat.

Un sostre no és només un lloc per estar-hi i dormir: és la condició necessària per a aixecar-se després del sotrac, per a recuperar les forces que permetin bastir un nou projecte vital

I volem creure que hi ha una coincidència, un fil conductor, entre aquest esperit i una cooperativa que té com a objectiu facilitar el dret a l'habitatge a persones que no hi tenen accés, un dret sistemàticament vulnerat en la nostra societat.

La nostra cooperativa disposa actualment de 17 habitatges que donen sostre a una cinquantena de persones que, sense la nostra activitat, estaven abocades a situacions de infrahabitatge. Un sostre no és només un lloc per estar-hi i dormir: un sostre és la condició necessària (i no suficient) per a aixecar-se després del sotrac, per a recuperar les forces que permetin bastir un nou projecte vital. No és en va que 10 dels 17 habitatges estan ocupats per dones soles amb fills a càrrec.

Una gota en l'oceà, ho sabem. Però nosaltres fem nostre el paper del colibrí del conte, que davant del gran incendi, mentre els altres animals fugien, anava portant petites quantitats de l'aigua amb el bec i les tirava a les flames. Quan els altres animals li van dir que amb allò no apagaria el foc, ell va contestar: "Ja ho sé. Però jo faig el que està al meu abast".

L'atorgament del memorial Josep i Liesel Vidal coincideix amb un moment en que LLARS FAMILIARS endega un projecte atrevit: la rehabilitació d'un edifici situat al carrer de l'Estel per a obtenir cinc nou habitatges socials. Permetin-nos que els fem una breu presentació de la nostra activitat i també d'aquest projecte emblemàtic.

(passe d'un vídeo explicant el projecte)

La rehabilitació del carrer Estel és un projecte d'habitatge per a persones sense accés al mercat convencional, però no sols això. Hi ha també una voluntat de contribució a la sostenibilitat ambiental, pel comportament energètic òptim que tindrà un cop rehabilitat; una voluntat de contribució a la dignificació del barri on està ubicat, i sobretot (i això per a nosaltres és important) una voluntat d'empoderament: la resolució del problema de l'habitatge no

ha de venir de dalt ("t'han concedit un pis") sinó que és el resultat de l'esforç col·lectiu dels demandants d'habitatge en el marc de l'eina col·lectiva i democràtica que és la cooperativa.

I és també un projecte complicat econòmicament. Disposem d'una subvenció concedida per l'Ajuntament de Reus, que ha tingut una receptivitat cap al projecte que volem agrair explícitament, i estem tramitant el fons europeus Next generation, però queda tota una part a finançar. Hem endegat una campanya de micromecenatge a través de la Fundació COOP57 i volem aprofitar aquesta oportunitat per agrair totes les donacions rebudes fins a la data com per demanar que qui pugui i vulgui faci una aportació per petita que sigui. I precisament per l'interès i la magnitud econòmica del projecte de rehabilitació del carrer Estel, des de LLARS FAMILIARS HSJ assumim públicament el compromís de destinar íntegrament l'import de la dotació econòmica del Memorial al finançament de la rehabilitació, incorporant-ho al fons de crowdfunding que tenim en marxa fins el 15 de novembre.

Molt poc més a afegir. Agrair, una vegada més i mai no serà prou, la tasca que realitza la Fundació Josep i Liesel Vidal així com l'atorgament d'aquest guardó, i agrair també la presència de tantes i tantes persones de bona voluntat que avui omplen aquesta sala del Centre de Lectura. A totes i a tots, moltes gràcies.

JORDI VALLS

Les males companyes

Com a cristians, hauríem de ser curosos alhora de parlar als nostres fills i filles de 'males companyies'. Jesús n'estava envoltat. Els qui teniu fills o filles segur que alguna vegada us heu amoïnat per les amistats que freqüenten. I sovint potser haureu constatat quan de mal poden fer les males companyies. Però probablement com a cristians pocs vegades heu tingut present de qui s'envoltava el nostre Mestre, Jesús de Natzaret.

Fixem-nos en l'evangeli de Lluc, un itinerari que comença a Galilea i acaba a Jerusalem. Galilea, el lloc de la casa i la família, el lloc de la tradició. Jerusalem, el lloc de la nova família, el Regne. Recordem les dures paraules de Jesús: "Si algú ve a mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills, els germans i les germanes, i fins i tot que la seva pròpia vida, no pot ser deixeble meu!" (Lc 14, 26). El Mestre convida a deixar la seguretat de la família, del poble i de les riqueses per seguir-lo. ¿En companyia de qui? En primer lloc, els homes que el segueixen deixen el seu lloc social privilegiat que tenien com a homes en el grup familiar per estar en un espai poc masculí, sense possibilitats d'exercir el poder sobre dones i nens, tal com feien en els grups familiars del seu temps. Per a la cultura antiga, un home sense fills era un fracàs. Jesús s'envolta dones d'homes estranys.

També camina cap el Regne envoltat d'infants: "Deixeu estar els infants: no els impedi que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells (Mt 19,14). I també: "Us ho asseguro: si no torneu a ser com els infants, no entrareu pas al Regne del cel" (Mt 18,3). Trobem afirmacions semblants a Marc i a Lluc. Els infants en la societat del segle I estaven al final de l'escala social, per sota dels esclaus i les dones. Per tant, Jesús valora per al Regne aquells que es fan com infants, com els últims, com els sense valor.

Parla també dels eunucs, que algunes traduccions converteixen en "els qui no es poden casar". Diu: "però n'hi ha que renuncien a casar-se per causa del Regne del cel. Qui ho pugui comprendre, que ho compregui". (Mt 19,12). En aquell temps hi havia els seguidors de la deessa Cibeles, els 'galli', que eren eunucs i recorrien els pobles demanant almoïna. Tenien mala fama, i la gent els anomenava efeminats o mig-homes. Tant Jesús com els qui l'escoltaven els coneixien perfectament. I Jesús els valora. Més homes rars que conformen les companyies de Jesús. Jesús també lloa les dones estèrils, un grup social profundament marginat en la societat palestina del seu temps, una vergonya social semblant a la dels eunucs: "Perquè venen dies que la gent dirà: 'Sortoses les qui no tenen fills, les entranyes que no han engendrat i els pits que no han criat!'" (Lc 23,29).

Sembla doncs que Jesús valora especialment els eunucs, les dones estèrils i els nens, és dir, tots aquells que no exerceixen el rol masculí del seu temps: el de pare, marit, subministrador de recursos i persona al càrrec de la casa i dels que hi viuen. Jesús es presenta sense casa, sense grup familiar, privat del seu rol de cap de família o de fill en un grup familiar. No era un "home de veritat", estava "fora de lloc". Ell i tots els que el seguien. Sembla que Jesús vulgui posar en practica una altra forma de ser masculí, amb uns valors nous no associats a l'ideal de la masculinitat de la Galilea del segle I.

Però Jesús no camina sol. Els relats evangèlics parlen també de "les dones" que acompanyen Jesús a Galilea i pugen amb ell a Jerusalem. Són elles precisament, i no els homes, les que són presents a la creu, al sepulcre i en la tomba buida. Les dones que envolten a Jesús poden definir-les com a marginals, perquè no són ni filles verges, ni esposes respectables ni mares de fills legítims. Dones sense fills o sense es-

posos, vídues, divorciades o que no es volien tornar a casar. Unes dones que, paradoxalment, cent anys més tard, l'autor de les cartes pastorals no dubtaria en criticar. Unes dones que, com els homes que seguien Jesús, estaven fora de lloc, fora del grup familiar, fora del poble, fora del sistema.

Recordem finalment amb qui menja Jesús. Sembla probable que ho fes amb recaptadors d'impostos i amb pecadors i sembla que Jesús, com en la dita de l'eunuc, agafa aquest "insult" que li volen fer i li dona la volta, per demostrar novament els límits oberts del seu Regne. Ser eunuc, borratxo o golut significava transgredir els límits, posar-se fora del mapa social. I Jesús ho va acceptar i ho va practicar.

Foc Nou n.505
set-oct 2022

**Jesús valora
especialment els
eunucs, les dones
estèrils i els nens,
tots aquells que
no exerceixen el
rol masculí del
seu temps**

Passant pàgines

M. ISABEL CORREIG

Què n'has fet del teu germà? La resposta de la M. Isabel Correig (1940-2020)

Editorial Claret, juny de 2022
Barcelona (256 pag.)

Aquest llibre recull les memòries de la missionera reusenca M. Isabel Correig, durant 50 anys a Kinshasa. Són un testimoniatge de vida fecunda, de servei a l'evangeli i d'opció radical pels pobres. Ella escriu: "Una persona marginada, privada de relació és com si estigués morta, perquè, sobretot a l'Àfrica, la persona es defineix com un feix de relacions. La persona més pobre és, doncs, la persona que està sola, abandonada. Lluitem perquè la fraternitat sigui el dinamisme de la construcció d'una nova societat": (pàg. 101)

A mida que et vas ficant en la lectura, l'autora t'endinsa en les motivacions de fons de la seva vida; et fa vi-
brar en els avenços en la realització del seu projecte Ekolo ya Bondeko (Poble de la Fraternitat); et mou a indignació per les situacions d'injustícia social i política que pateix aquella terra; t'interpel·la personalment quan, tot llegint, admires el seu compromís i constates el poc que tu fas.

Ja als 16 anys va tenir clara la seva vocació. "Una immensa joia m'envaïa, em sentia embolcallada d'un secret sagrat...imperceptible, suau i fondo com un torrent" —confessa referint-se a aquell moment fundacional de la seva vida. Malgrat dificultats, que no dissimula, va mantenir clar i decidit el seu camí d'encarnació evangèlica. El 28 de juny de 1969 arribava al Zaire i el 31 de gener de 2019 retornava definitivament, greument malalta.

Repetidament expressa la felicitat del cor: "saben que sóc feliç de poder viure amb ells"—escriu. (pàg.97) i també : "m'havien ensenyat que el que s'aprecia més no és el que tu pots fer per a ells, sinó el que ets per a ells" (pàg.69)

En el meu breu escrit d'introducció goso afirmar: "ha estat la persona, la cristiana més ferma i més coherent que he conegut" (...) Les motivacions de fons de la seva opció de vida i de la seva consagració als pobres i a l'evangeli, les sintetitzo en tres punts essencials: 1. Un absolut lliurament a les mans de Déu, un abandonament confiat, una fidelitat a Jesús i a la seva Paraula (...) 2. Una encarnació a la cultura i al tarannà africà (...) 3. Una gran austeritat de vida (pàg.12-13)

Ho pots comprovar tu mateix, si t'immergeixes "obrint els ulls i el cor" (pàg.51) en una lectura contemplativa d'aquests fets que l'Esperit sant ha obrat en la dona cristiana M. Isabel Correig.

**Josep Bofarull, prevere
de l'arquebisbat de Tarragona**

Ha estat
la persona,
la cristiana
més ferma
i més coherent
que he conegut

El racó de la musa

Icona de Sant Carles de Foucauld

Anotacions de Joan Nin, l'autor de la icona de Sant Carles de Foucauld per la capella de la Comunitat de Jesús al carrer Joan Blanques de Barcelona

23 desembre 2021
He fet el primer esbós del projecte de icona de la Sant Carles de Foucauld... He començat per "embrutar" la tela i separar les ombres de les llums. Aniré fent... a poc a poc, per anar polint les errades... Que l'ombra del Germà Carles ens il·lumini a tot@s en aquest Nadal per seguir en el camí que ell mateix ens va marcar.

28 desembre 2021
Encara falta molt, està agafant forma... Vaig amorosint les ombres perquè el conjunt agafi més harmonia i la mirada sigui més natural.

29 desembre 2021
El deixaré assecar i, el portaré a classe i que el professor em corregeixi el que cregui que s'ha de corregir... En el que respecte a posar en nom i la corona de santedat, ja en parlarem i també ho consultaré, a veure si entre tots, surt com ho volem.

20 gener 2022
Ahir vaig anar a classe i vàrem analitzar la icona. Al professor li va agradar i li vaig dir que posaria l'aureola per reflectir que l'Església l'ha proclama sant. Li vaig comentar que el fons estaria pintat amb pa d'or per reflectir la llum amb el nom de Carles de Foucauld. M'aconsella fer un esbós de la disposició del text.

10 febrer 2022
El pa d'or al voltant de la imatge queda prou bé, més endavant posaré l'envernissat final. El següent pas serà fer una veladura amb likin i un color de "terra cremada" per envellir el vestit

26 març 2022
Porto l'icona a Tarrés per fer-ne entrega a la Comunitat. de Jesús.

A la celebració de la vetlla de Pasqua a Tarrés d'aquest any Joan Nin en va fer ofrena i el P. Ignasi Olivé el va beneir per poder-lo venerar a la capella de la Comunitat a Barcelona. Agraïm al Joan la seva feina. Joan, ¡que Sant Carles de Foucauld et guardi a tu i la teva família!

La icona amb les ofrenes presidint la missa d'acció de gràcies, Reus 16 de juny de 2022

L'avi Quico dibuixa al Teo

La cuinera misteriosa

Pastís de Carbassa

Ingredients

350 grams de carbassa
4 ous
300 grams de farina de rebosteria
1 sobre de llevat químic
200 grams de sucre blanc o moré
Sucre glaç
Canella
Nou moscada
Nous trossejades (opcional)
Mantega (per untar el motlle)
Oli d'oliva

Com preparar el pastís carbassa

El primer pas és tallar la carbassa i netejar-la. Pelem la carbassa, la partim per la meitat i li traiem totes les llavors del seu interior. Fem trossets mitjans. Pre calentem el forn a 180 °C. Ara hem de coure els trossets de carbassa. Jo normalment si tinc temps prefereixo cuinar-la al forn. No obstant, el temps aproximat de cocció en forn és de 40 minuts a 1 hora per a que quedi ben toveta. Si no tens tant temps pots ficar-la a coure en aigua i en uns 20 minuts estarà ben tova.

Un cop passat el temps i els trossets de carbassa estiguin ben tous, els traiem i els posem en un plat. Amb l'ajuda d'una cullera o forquilla aixafem tots els trossets fins a obtenir una massa.

En un bol apart trenquem els ous i batem fins a que escumegin. Afegim l'oli mentre continuem batent tot. En aquest punt posem la farina (poc a poc), el llevat químic, mitja culleradeta de nou moscada i un toc de canella en pols.

Afegim la mescla on tenim la carbassa aixafada i remenem tot bé. Opcionalment podem afegir nous trossejades.

Agafem un motlle apte per forn i l'untem amb mantega o el recobrim amb paper de forn. L'objectiu d'aquest pas és evitar que el pastís de carbassa s'enganxi.

Aboquem la barreja al motlle i el fem al forn (un cop aquesta ja estigui calent). Deixem fornejar uns 35-45 minuts. El temps exacte depèn de cada forn. Per comprovar si està fet podem clavar un escuradents. Si surt net vol dir que ja està llest!

Traiem el nostre pastís de carbassa del forn i deixem refredar uns minuts. El decoram amb una mica de sucre glass. Desemmotllem i servim en un plat. Ja només ens queda disfrutar d'aquest deliciós pastís de tardor!

Una pel·lícula

CANTA!

Dirigida per [Garth Jennings](#)

Guió [Garth Jennings](#)

Reparto [Matthew McConaughey](#), [Reese Witherspoon](#), [Seth MacFarlane](#)

Títol original: Sing

SINOPSI

En un món com el nostre, però poblat per animals, Buster Moon és un optimista coala que regenta un teatre que va conèixer temps millors. Buster mestressa el seu teatre amb passió i és capaç de qualsevol cosa per a salvar-lo. Sap que el somni de la seva vida està a punt de desaparèixer i només té una oportunitat per a mantenir-ho a flotació: organitzar el concurs de cant més gran del món. El seu objectiu és atreure a multitud d'animals que busquin convertir-se en estrelles. Entre tota aquesta fauna de candidats, tots ells moguts per la seva passió per la música, i després de passar diverses etapes, queden cinc finalistes: el ratolí Mike la veu del qual és tan suau com la forma en què enganya a tots, Rosita una exhausta i sobrecarregada mare de 25 porquets, el jove goril·la Johnny que pertany a un clan de mafiosos i que intenta allunyar-se de la seva família de criminals, l'erioç punk-rock Ash que intenta desfer-se del seu arrogant nuvi i cantar en solitari, i la tímida elefanta adolescent Meena que pateix d'un greu cas de por escènica. Els cinc arriben al teatre de Buster convençuts que és la seva oportunitat per a canviar radicalment de vida. Aconseguiran triomfar i salvar el teatre de Buster?

Reconeixement a Anna Dudas

Una nova biblioteca va ser inaugurada a Vic el divendres 7 d'octubre amb el nom de la famosa ninotaire vigatana Pilarin Bayes. L'edifici és enorme amb sales de reunions, de conferències, bar...

Una secció està dedicada a la gran escriptora M. Angels Anglada, també de Vic, i un altre espai de llibres i música, ha rebut el nom de la meua germana Anna Dudas, escriptora i poeta.

Aquest reconeixement ens omple de satisfacció, i més quan fa pocs mesos va sortir la traducció a l'anglès del seu llibre "El Volcà" del qual ja se n'havia fet una al castellà i ara se n'està preparant una altra a l'italià.

Assumpta Dudas

SIGFRID PARTICIPATIU

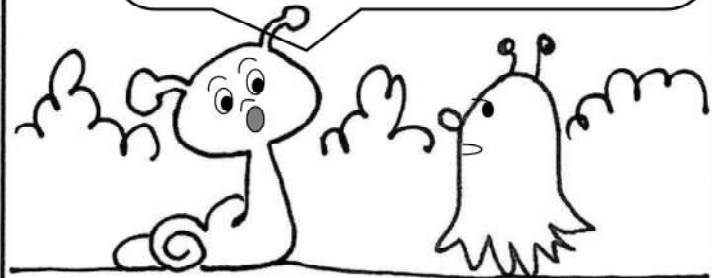
US SORPRENDRÀ
EL SIGFRIG
DE JOSEP DALMASES

ANIMEU-VOS
A ENVIAR
NOVES HISTÒRIES
TOTS TENIM LA NOSTRA
VENA POÈTICA I CREATIVA

(Recorda que per el cartell no es exclouen dels infants)

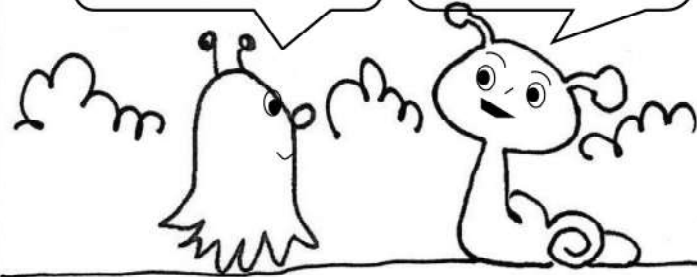
Roma,
16 de
maig...

No sé, Amadeu... Ahir matí, vaig
esperar Jesús a la plaça de sant Pere,
i no es va presentar! Feien una festa
a un amic seu, un tal Foucauld. No
sé si no li haurà passat res!

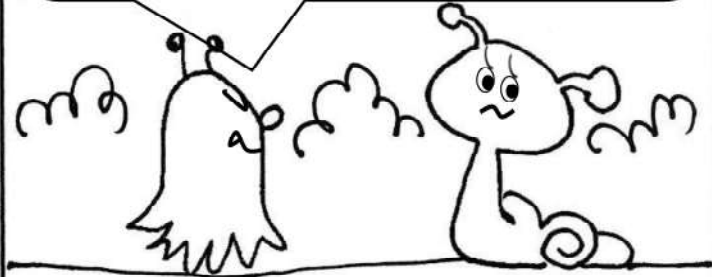

Quin Jesús vols dir?
el de Natzaret?

Sí, és clar! te'l
vaig presentar
aquell dia que...

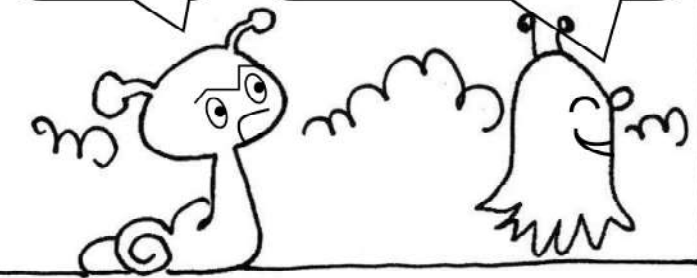

No pateixis Sigfrid! El vaig veure al barri
d'Esquilino, dormint al carrer amb 3 o 4 més.
Per cert, un d'ells duia una gel·laba amb un
cor vermell i una creu al pit, i en somnis
repetia *mon Père je m'abandonne à toi...*

Caram!!
I, segur que
Jesús no era
mort?

No!! Al migdia estaven
entaulats a una plaça, tots
dos, amb uns indigents i
unes dones "alegres". Jesús
els repartia un tros de pizza.

valga'm Déu!!
Aquest Jesús
no canviarà mai!

non cambi mai,
non cambi mai,
non cambi mai...

